

M I C H A E L
CONNELLY

PÁD

PŘÍPAD HARRYHO BOSCHE

M I C H A E L
CONNELLY

PÁD

2012

Copyright © 2011 by Hieronymus, Inc.

Translation © 2012 by Jiří Kobělka

Cover design © 2012 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE DROP,
vydaného nakladatelstvím Little, Brown and Com., New York 2011,
přeložil Jiří Kobělka

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redaktorka: Hana Kneblová

Korektura: Hana Bončková

Sazba: ≍ Dušan Žárský

Obálka: Radek Urbiš

Vydání druhé, v elektronické podobě první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,

v říjnu 2012

ISBN 978-80-7303-753-6

*Tato kniha je pro Ricka, Tima a Jaye,
kteří vědí, co zná Harry Bosch.*

PODĚKOVÁNÍ

Tento příběh částečně vychází z námětu Roberta McDonalda. Autor je mu za něj velmi vděčný.

K práci na této knize přispělo také mnoho dalších lidí a i těm je autor nesmírně zavázán. Patří mezi ně Asya Muchnicková, Bill Massey, Michael Pietsch, Pamela Marshallová, Dennis Wojciechowski, Jay Stein, Rick Jackson, Tim Marcia, John Houghton, Terrill Lee Lankford, Jane Davisová, Heather Rizzová a Linda Connellyová. Všem mnohokrát díky.

1

Jednou za měsíc přišly na oddělení otevřených nevyřešených případů Vánoce. Bylo to ve chvílích, kdy poručice Duvallová procházela po místnosti detektivů jako Santa Claus a rozdělovala šesti detektivním týmům případy jako vánoční dárky. Životodárnou tekutinu celého oddělení představovaly studené stopy. Týmy na oddělení otevřených nevyřešených případů nečekaly na telefonáty k výjezdům a čerstvé vraždy. Čekaly na studené stopy.

Na tomto oddělení se totiž vyšetřovaly nevyřešené vraždy, k nimž došlo v posledních padesáti letech na území Los Angeles. Pracovalo tu dvanáct detektivů, sekretářka, supervizor místnosti detektivů, jemuž se přezdívalo „dráb“, a poručice. Případů, které se měly vyřešit, bylo deset tisíc. Prvních pět detektivních týmů si zmíněné padesátileté období rozdělilo tak, že každá dvojice měla na starosti deset náhodně vybraných let. Jejich úkolem bylo vytáhnout z archivu všechny nevyřešené vraždy z přidělených let, vyhodnotit je a poslat dávno odebrané a zapomenuté důkazy k opětovné analýze s využitím současných technologií. Veškeré vzorky DNA testovala nově otevřená regionální laboratoř působící na Kalifornské státní univerzitě. Když vzorek DNA z některého starého případu odpovídal člověku, jehož genetický profil byl uložený v kterékoliv z několika národních databází DNA, říkalo se tomu „studená stopa“. Laboratoř odesílala informace o studených stopách na konci každého měsíce poštou, takže o den nebo dva později dorazily do Policejní administrativní budovy v centru Los Angeles. V osm

hodin ráno daného dne obvykle poručice otevřela dveře své kanceláře a s obálkami v ruce vstoupila do místnosti detektivů. Každá zpráva o studené stopě se posílala v samostatné žluté obálce. Ty se zpravidla přidělovaly stejným detektivům, kteří odeslali příslušné vzorky DNA do laboratoře. Někdy však byli tito detektivové u soudu, případně měli dovolenou či neplacené volno. A někdy studené stopy odhalovaly skutečnosti, které vyžadovaly maximální důvtip a zkušenost. V takových situacích přicházel ke slovu šestý tým, jehož členy byli detektivové Harry Bosch a David Chu. Byli to volní agenti. Řešili nadlimitní a speciální případy.

Když poručice Gail Duvallová vyšla takto ze své kanceláře do místnosti detektivů v pondělí třetího října ráno, nesla v ruce jen tři žluté obálky. Harry Bosch si téměř povzdechl, když viděl, jak chatrný výsledek přineslo celoměsíční odesílání vzorků DNA do regionální laboratoře. Věděl, že pokud je obálek tak málo, pravděpodobně s Chuem nový případ nedostanou.

Na oddělení otevřených nevyřešených případů se Bosch vrátil před necelým rokem ze speciálního oddělení vražd, kde předtím působil celé dva roky. Po návratu rychle zapadl do pracovního rytmu. Na tomto oddělení neexistovaly výjezdy na hlášení. Detektivové nesprintovali ke dveřím, aby byli co nejrychleji na místě činu. Žádná místa činu zde vlastně neexistovala. Byly tu jen spisy a archivní boxy. Detektivové měli běžnou pracovní dobu od osmi do čtyř, přičemž jedinou výjimku představovala skutečnost, že oproti vyšetřovatelům z jiných oddělení museli častěji cestovat. Lidé, jimž v minulosti prošla vražda nebo si to alespoň mysleli, totiž mívali sklon nezůstávat na jednom místě. Stěhovali se jinam a detektivové z OONP museli cestovat za nimi.

Důležitou součástí pracovního rytmu byl také měsíční cyklus čekání na novou várku žlutých obálek. Někdy Bosch den před „Vánoci“ ani nemohl usnout. Během prvního týdne v měsíci si nikdy nebral volno a nikdy nepřišel pozdě do práce, pokud existovala šance, že se budou rozdávat žluté obálky. Jeho měsíčního intervalu očekávání a vzrušení si všimla i jeho dospívající dcera a přirovnala jeho stavy k menstruačnímu cyklu. Boschovi to vůbec nepřipadalo vtipné a cítil rozpaky, kdykoliv o tom Maddie začala mluvit.

Nyní bylo jeho zklamání z pohledu na minimum obálek v ruce Gail Duvallové téměř hmatatelné. Bosch chtěl nový případ. *Potřeboval* nový případ. Potřeboval vidět výraz v obličeji vraha, až u něj zaklepe na dveře a ukáže mu odznak – až ho po tolika letech navštíví jako ztělesnění dávno nečekané spravedlnosti. Bylo to návykové a Bosch po tomto pocitu zoufale toužil.

První obálku podala poručice Ricku Jacksonovi. On i jeho parták Rich Bengtson byli solidní vyšetřovatelé, kteří na tomto oddělení pracovali už od jeho vzniku. V tomto směru neměl Bosch vůbec žádné námítky. Druhá obálka přistála na prázdném stole Teddy Bakerové. Teddy i její parták Greg Kehoe se právě vraceli z Tamy, kam jeli zatknout pachatele jednoho svého případu – pilota aerolinií, jemuž se díky otiskům prstů podařilo prokázat uškrcení letušky v Marina del Rey v roce 1991.

Bosch se už chystal Duvallové namítnout, že Bakerová s Kehoem teď budou mít plné ruce práce s případem z Marina del Rey, takže obálku by měl dostat jiný tým, jmenovitě ten jeho, jenže poručice se na něj v tu chvíli podívala a mávla třetí obálkou směrem ke své kanceláři.

„Můžete jít na minutku ke mně, pánové? Ty taky, Time.“

Tim Marcia pracoval na oddělení jako dráb. Byl to detektiv třetího stupně, který měl především dohlížet na chod oddělení a vyřizovat papíry. Radil mladým detektivům a dbal na to, aby staří nezlenivěli. Protože však mezi staré detektivy patřili jen Jackson s Boschem, neměl Marcia v tomto směru téměř žádnou práci. Jackson i Bosch byli na oddělení právě proto, že v sobě měli nepotlačitelné nutkání objasňovat případy.

Než stačila Duvallová domluvit, byl už Bosch zvednutý ze židle. Vyzval k její kanceláři, zatímco Chu s Marciou kráčeli za ním.

„Zavřete dveře,“ řekla Duvallová. „A posaďte se.“

Poručice měla rohovou kancelář, odkud bylo přes Spring Street vidět na budovu *Los Angeles Times*. Duvallová zřejmě trpěla panicou hrůzou, že ji z redakce přes ulici sledují novináři, a tak měla neustále zatažené žaluzie. V její kanceláři tudíž panovalo přítmí jako v jeskyni. Bosch s Chuem se posadili na dvě židle situované před

pracovním stolem. Marcia vstoupil dovnitř jako poslední, zaujal místo vedle stolu a opřel se o starý sejf na důkazy.

„Chci vám dvěma přidělit tuhle stopu,“ řekla Duvallová a podala žlutou obálku Boschovi. Něco je tady v nepořádku a já chci, abyste o tom mlčeli, dokud nezjistíte, co to je. Tíma informujte, ale jinak se o tom neširte.“

Obálka už byla rozlepená. Chu se naklonil k Boschovi, aby se na ni podíval, zatímco Harry zvedl chlopeň a vytáhl zprávu o výsledku analýzy. Bylo na ní uvedeno číslo případu, pod nímž byla DNA odeslána do laboratoře, a dále jméno, věk, poslední známá adresa a výpis z trestního rejstříku osoby, jejíž genetický profil odpovídal vzorku. Bosch si ze všeho nejdřív všiml, že číslo případu má předponu 89, což znamenalo, že jde o případ z roku 1989. Žádné další podrobnosti však ve zprávě nebyly. Bosch nicméně věděl, že případy z roku 1989 řeší vyšetřovací tým ve složení Ross Shuler a Adriana Dolanová. Věděl to díky tomu, že v roce 1989 pracoval na speciálním oddělení vražd – byl to jeden z hodně rušných roků –, a když se nedávno díval na jeden vlastní nevyřešený případ, dozvěděl se, že tento letopočet mají na starosti právě Shuler s Dolanovou. Na oddělení se těmito dvěma detektivům přezdívalo „děcka“. Byli to mladí, vášniví a velmi kvalifikovaní vyšetřovatelé, ale dohromady neměli na vraždách odpracováno ani osm let. Pokud tedy bylo na této studené stopě něco neobvyklého, nebylo divu, že Duvallová chtěla předat vyšetřování Boschovi. Harry totiž během kariéry vyšetřoval víc vražd než všichni ostatní členové oddělení dohromady. Tedy s výjimkou Jacksona. I ten byl u policie od nepaměti.

Bosch si dále prohlédl jméno uvedené ve zprávě. Clayton S. Pell. Nic mu to neříkalo. Pellův trestní rejstřík však obsahoval bezpočet zatčení a tři různá odsouzení za buzení veřejného pohoršení, omezování osobní svobody a znásilnění. Za posledně jmenovaný zločin strávil zmíněný muž šest let ve vězení, než ho před rokem a půl propustili. K trestu patřila i čtyřletá podmínka a Pellova poslední známá adresa pocházela ze záznamů státního probačního úřadu: bydlel v Panorama City, v domě na půl cesty pro sexuální delikventy.

S ohledem na Pellův trestní rejstřík se Bosch domníval, že v dotyčném případě z roku 1989 jde pravděpodobně o vraždu se

sexuálním podtextem. Ucítíl svírání žaludku. Byl odhodlaný jít, rovnou Clayтона Pella sebrat a vydat ho spravedlnosti.

„Vidíte to?“ zeptala se Duvallová.

„Co máme vidět?“ zeptal se Bosch. „Byla to sexuálně motivovaná vražda? Ten chlap má klasické chování před...“

„Datum narození,“ řekla Duvallová.

Bosch se znovu zadíval na zprávu a Chu se k němu naklonil ještě víc.

„Jo, tadyhle,“ řekl Bosch. „Devátého listopadu osmdesát jedna. A co má...“

„Byl moc mladý,“ vyhrkl Chu.

Bosch na něj letmo pohlédl a pak se znovu zadíval na zprávu. Náhle mu to došlo. Clayton Pell se narodil v roce 1981. V době spáchání zmíněné vraždy mu bylo teprve osm let.

„Přesně tak,“ řekla Duvallová. „Takže chci, abyste od Shulera s Dolanovou převzali vyšetřovací spis a důkazní box a v naprosté tichosti zjistili, co se tady děje. Já se jen modlím, ať nezjistíte, že ti dva smíchali dohromady dva různé případy.“

Boschovi bylo jasné, že pokud Shuler s Dolanovou nedopatřením odeslali genetický materiál ze starého případu pod značkou případu novějšího, pak tím oba případy pokaňkali tak, že neexistovala sebemenší šance na odsouzení pachatelů.

„Jak jsi chtěl správně podotknout,“ pokračovala Duvallová, „muž uvedený v téhle zprávě je bezpochyby sexuální predátor, ale nemyslím si, že by mu prošla vražda, kterou spáchal v osmi letech. Takže tu něco nehraje. Zjistěte, co to je, a sdělte mi to, než v té věci cokoliv podniknete. Jestli to ti dva zvorali a půjde to ještě napravit, tak si snad nebudeme muset lámat hlavu s vnitřní vyšetřovačkou nebo kýmkoliv jiným. Prostě to zůstane mezi námi.“

Možná to působilo dojmem, že se Duvallová snaží ochránit Shulera s Dolanovou před lidmi z policejní inspekce, ale ve skutečnosti tím chránila i sama sebe a Bosch to věděl. Policejní poručík, který na svém oddělení dopustil skandál z důvodu špatné manipulace s důkazy, se mohl rovnou rozloučit s jakýmkoliv kariéerním postupem.

„Které další roky mají Shuler s Dolanovou přidělené?“ dotázal se Bosch.

„Z těch novějších mají roky devadesát sedm a dva tisíce,“ prohlásil Marcia. „Takže ta DNA mohla pocházet z některého případu z těchto dvou let.“

Bosch přikývl. Uměl si to živě představit. Neopatrná manipulace s genetickými vzorky z jednoho případu vedla k jejich přenosu do případu druhého. Konečným výsledkem by byly dva zpackané případy a skandál, který by potopil každého, kdo měl s oběma případy cokoliv společného.

„Takže co řekneme Shulerovi s Dolanovou?“ zeptal se Chu. „Z jakého důvodu jim ten případ bereme?“

Duvallová zvedla hlavu a podívala se na Marcii.

„Budou vypovídat v jednom soudním procesu,“ nadhodil dráb. „Ve čtvrtek začíná výběr porotců.“

Duvallová přikývla.

„Řeknu jim, že jim chci ulehčit, ať se můžou koncentrovat na proces.“

„A co když prohlásí, že ten případ přesto chtějí?“ zeptal se Chu. „Co když prohlásí, že to zvládnou?“

„Vyklopím jim to na rovinu,“ odpověděla poručice. „Ještě něco, detektivové?“

Bosch se na ni podíval.

„Ten případ si vezmeme a zjistíme, jak to bylo. Ale nehodlám vyšetřovat jiné detektivy.“

„To je v pořádku. O to tě ani nežádám. Prostě se na ten případ podívejte a řekněte mi, jak se v něm ocitla DNA osmiletého kluka, dobře?“

Bosch přikývl a začal vstávat.

„Hlavně si pamatuj,“ dodala Duvallová, „že si máte promluvit se mnou, než se svými závěry cokoliv podniknete.“

„Jasně,“ řekl Bosch.

Obrátili se k odchodu.

„Harry,“ řekla Duvallová. „Počkej tu ještě vteřinku.“

Bosch se podíval na Chua a zvedl obočí. Nevěděl, o co jde. Poručice obešla svůj stůl, a když Chus Marciou odešli, zavřela za nimi dveře. Zůstala stát uprostřed místnosti a tvářila se smrtelně vážně.

„Chtěla jsem ti říct, že ta tvoje žádost o prodloužení služby prošla. Dali ti čtyři roky se zpětnou platností.“

Bosch na ni pohlédl a začal v duchu počítat. Nakonec přikývl. Žádal sice o maximum – pět let od podání žádosti –, ale byl ochoten vzít cokoliv. Věděl, že ho po tomhle rozhodnutí zastihne výslužba brzy po dceřině maturitě, ovšem bylo to lepší než nic.

„Mám z toho radost,“ dodala Duvallová. „Znamená to, že s námi budeš ještě dalšího tři a čtvrt roku.“

Její tón naznačoval, že si všimla zklamání v Boschově tváři.

„Ne,“ řekl Harry rychle. „Já mám taky radost. Jenom jsem přemýšlel, jak mi to bude vycházet s dcerou. Ale je to dobrý. Jsem spokojený.“

„No tak fajn.“

Těmito slovy Duvallová Boschovi naznačila, že schůzka je u konce. Bosch jí poděkoval a vyšel z kanceláře. Když se vrátil do místnosti detektivů, pohlédl přes rozlehlý prostor zaplněný pracovními stoly, příčkami a spisovými skříněmi. Věděl, že je to jeho domov a že v něm bude moci zůstat – zatím.

2

Oddělení otevřených nevyřešených případů mělo přístup do dvou zasedacích místností nacházejících se na pátém podlaží, ale muselo se o ně dělit se všemi ostatními jednotkami spadajícími pod oddělení loupeží a vražd. Obvykle si detektivové museli sál rezervovat, což dělali tak, že vepsali své jméno do příslušné kolonky na rozpisu, který visel na dveřích, avšak nyní – v pondělí brzy ráno – byly obě zasedačky volné, takže se Bosch, Chu, Shuler a Dolanová mohli posadit do menší z nich i bez rezervace.

Přinesli si s sebou vyšetřovací spis a malý archivní box obsahující důkazy k dotyčnému případu z roku 1989.

„Takže,“ řekl Bosch, když se všichni usadili. „Nevadí vám, že na tom případě budeme dělat my? Jestli s tím máte problém, můžeme zajít za Duvallovou a říct, že na tom opravdu chcete pracovat vy.“

„Ne, to je v pořádku,“ odpověděl Shuler. „Oba teď máme práci s tím procesem, takže to takhle bude lepší. Je to náš první proces tady na oddělení a rádi bychom ho dovedli k usvědčujícímu verdiktu.“

Bosch přikývl a nenuceně otevřel vyšetřovací spis.

„Nechcete nám teda v kostce popsat tento případ?“

Shuler kývl na Dolanovou a ta začala sumarizovat případ z roku 1989. Bosch u toho listoval stránkami spisu.

„Obětí byla devatenáctiletá dívka jménem Lily Priceová. Někdo ji unesl z ulice, když se jednoho nedělního odpoledne vracela pěšky domů z pláže ve Venice. Místo únosu se tehdejšími vyšetřovateli

podařilo lokalizovat na okolí Speedway Drive a Voyage Street. Priceová bydlela na Voyage Street se třemi dalšími dívkami. S jednou z nich byla na pláži, zatímco zbylé dvě zůstaly v bytě. Zmizela mezi těmito dvěma místy. Kamarádce na pláži Priceová řekla, že jde na záchod, ale už se nevrátila.“

„Nechala na pláži ručník a walkmana,“ navázal Shuler. „A taky sluneční brýle. Takže bylo zřejmé, že má v úmyslu se tam vrátit. Ale to už se jí nikdy nepodařilo.“

„Její tělo se našlo druhý den ráno na kamení pod lesem,“ řekla Dolanová. „Dívka byla nahá, znásilněná a uškrcená. Šaty se nikdy nenašly. Taky škrticí nástroj pachatel z místa činu odnesl.“

Bosch prolistoval několik čirých plastových stránek s kapsami obsahujícími vybledlé fotografie pořízené polaroidem na místě činu. Při pohledu na oběť nedokázal nemyslet na vlastní dceru, která má v patnácti letech celý život před sebou. Bývaly doby, kdy ho pohled na podobné snímky nabudil a dal mu potřebný zápal k tomu, aby nelítostně pronásledoval pachatele. Od chvíle, kdy se k němu nastěhovala Maddie, mu však pohled na oběti dělal stále větší obtíže.

Což ovšem neznamenal, že v něm neprobouzí zápal.

„Odkud pocházela ta DNA?“ zeptal se. „Ze spermatu?“

„Ne, vrah buďto použil kondom, anebo neejakuloval,“ odpověděla Dolanová. „Žádné sperma se nenašlo.“

„DNA pocházela z malé krvavé šmouhy,“ dodal Shuler. „Ta se našla na krku oběti, těsně pod pravým uchem. V těchto partiích obětí žádná poranění neměla, takže se předpokládalo, že krev patřila vrahovi – že ho oběť při šarvátce poškrábala nebo že možná krvácel už předtím. Byla to jen kapička. Spíš takový flíček. Jestli pachatel uškrtil oběť zezadu, mohl mít přitom ruku takhle na jejím krku. A jestli měl na ruce krvavý šrám...“

„Přenos důkazů,“ poznamenal Chu.

„Přesně tak.“

Bosch našel snímek zachycující krk oběti a krvavou šmouhu. Fotografie byla stářím vybledlá, takže krev téměř nerozeznal. Fotograf však přiložil mladé ženě na krk pravítko, aby se podle snímku dala stanovit velikost šmouhy. Měřila něco málo přes dva centimetry.

„Takže tahle krev se odebrala a uskladnila,“ prohlásil a čekal, že to detektivové dále rozvedou.

„Ano,“ řekl Shuler. „Protože to byla šmouha, odebrala se pomocí stěru. Původní vyšetřovatelé nechali stanovit krevní skupinu. Nula plus. Tyčinku se stěrem vložili do tuby, a když jsme si tenhle případ vytáhli, byla pořád ještě v důkazním boxu. Jen krev se mezitím změnila v prášek.“

Detektiv poklepal perem na archivní box.

Boschovi začal v kapse vibrovat telefon. Za normálních okolností by nechal zapnout hlasovou schránku, jenže jeho dcera ležela doma nemocná. Potřeboval se ujistit, že mu nevolá ona. Vytáhl tedy telefon z kapsy a podíval se na displej. O jeho dceru nešlo. Byla to jeho bývalá partáčka Kizmin Riderová, která už několik let pracovala v kanceláři policejního náčelníka. Bosch se rozhodl, že jí po téhle schůzce zavolá. Zhruba jednou za měsíc si spolu zašli na oběd a on předpokládal, že Kiz má dnes volno nebo že se doslechla, že mu přiklepli další čtyři roky. Strčil telefon zpátky do kapsy.

„Otevírali jste tu tubu?“ zeptal se.

„Jasně že ne,“ odpověděl Shuler.

„Dobrá, takže jste před čtyřmi měsíci odeslali celou tubu i s tyčinkou a zbytky krve do regionální laboratoře, je to tak?“ vyzvídál Harry.

„Ano, přesně tak,“ odpověděl Shuler.

Bosch nalistoval ve vyšetřovacím spisu pitevní zprávu. Předstíral, že ho víc zajímá obsah spisu než to, co říká.

„A poslali jste tehdy do laboratoře ještě něco jiného?“

„Myslíš z případu Priceové?“ zeptala se Dolanová. „Ne, tohle byl jediný biologický vzorek, který v té době odhalili.“

Bosch kýval hlavou a doufal, že jeho kolegyně bude mluvit dál.

„Jenže tehdy to k ničemu kloudnému nevedlo,“ pokračovala Dolanová. „Nikdy neodhalili žádného podezřelého. Kdo nám vyšel v té studené stopě?“

„Za vteřinku se k tomu dostanu,“ řekl Bosch. „Ale mě spíš zajímalo, jestli jste spolu s tímhle vzorkem neposlali do laboratoře materiály z jiných případů. Byla ta tuba jediná položka, kterou jste tehdy poslali na rozbor?“

„Ano, byla jediná,“ odpověděl Shuler a přimhouřil oči podezíravostí. „Co se tady děje, Harry?“

Bosch si sáhl do vnitřní kapsy saka, vytáhl zprávu o výsledku analýzy a posunul ji Shulerovi přes stůl.

„Ta studená stopa ukazuje na sexuálního dravce, který by jako pachatel vypadal naprosto uvěřitelně, nebýt ovšem jedné věci.“

Shuler rozložil zprávu a společně s kolegyní se do ní začeti stejně jako před chvílí Bosch a Chu.

„A co ti jako vadí?“ prohodila Dolanová, která si zatím nevšimla nesrovnalosti v datu narození. „Ten chlap sedí naprosto perfektně.“

„On perfektní je,“ odpověděl Bosch. „Jenže v té době mu bylo teprve osm let.“

„To si děláš srandu,“ vyhrkla Dolanová.

„Co to sakra znamená?“ dodal Shuler.

Dolanová přisunula zprávu od partáka k sobě, jako by se chtěla podívat pečlivěji a znovu zkontrolovat datum narození. Shuler se opřel a podezíravě se na Bosche zadíval.

„Takže ty si myslíš, že jsme to zpackali a pomíchali případy,“ prohlásil.

„Ne,“ odvětil Bosch. „Divallová nás požádala, ať tuto možnost prověříme, ale já na vaší straně žádnou botu nevidím.“

„Takže se to stalo v laboratoři,“ dodal Shuler. „Je ti jasné, že jestli to pomotali v regionální labině, tak každý advokát v tomhle okrese bude moct odted'ka zpochybnit veškeré shody DNA, které se tam odhalí?“

„Jo, to mi došlo,“ řekl Bosch. „A proto byste to měli držet pod pokličkou, než zjistíme, co se vlastně stalo. Jsou i další možnosti.“

Dolanová zvedla zprávu.

„Jasně, ale co když se nikde žádný omyl nestal? Co když ta krev na oběti opravdu patřila tomu klukovi?“

„Takže osmiletý kluk stáhl devatenáctiletou holku z ulice, znásilnil ji, uškrtil a odhodil její tělo o čtyři bloky dál?“ zeptal se Chu. „To se nikdy nestalo.“

„No, třeba jen byl u toho,“ nadhodila Dolanová. „Třeba tenhle zážitek způsobil, že se z něj stal sexuální dravec. Vidíte ten jeho znam. Tenhle chlap na to sedí – neodpovídá jen jeho věk.“

Bosch přitakal.

„Možné to je,“ souhlasil. „Jak už jsem řekl, jsou i jiné možnosti.

Zatím není důvod propadat panice.“

V kapse mu znovu začal vibrovat telefon. Vytáhl ho a viděl, že je to opět Kiz Riderová. Dva telefonáty za pět minut, pomyslel si, to už bych měl vzít. To asi nebude kvůli obědu.

„Musím si na vteřinku odskočit.“

Vstal a cestou ze zasedací místnosti přijal hovor.

„Ahoj, Kiz.“

„Ahoj, Harry. Snažím se tě sehnat, abych ti dala echo.“

„Měl jsem jednání. Jaké echo?“

„Brzy dostaneš předvolání od náčelníka.“

„Vy chcete, abych přišel na desáté?“

V nové Policejní administrativní budově sídlila kancelář náčelníka na desátém podlaží, kde nechyběla ani soukromá terasa s výhledem na Občanské centrum.

„Ne, na Sunset Strip. Řeknou ti, abys odjel na místo činu a převzal tam jeden případ. A rozhodně se ti to nebude líbit.“

„Tak poslouchej, poručice, já už dneska jeden případ dostal. Nepotřebuju další.“

Bosch si myslel, že použitím Kiziny oficiální hodnosti dá najevo svoji ostražitost. Úkoly a předvolání z kanceláře policejního náčelníka vždy zaváněly policajtikou a obsahovaly politické podtóny. Někdy bylo těžké tímto minovým polem prokličkovat.

„Ale on ti nedá na vybranou, Harry.“

Zájmenem „on“ měla na mysli policejního náčelníka.

„Co je to za případ?“

„Skok z okna v Chateau Marmont.“

„A kdo to je?“

„Harry, myslím, že bys měl počkat, až se ti ozve přímo náčelník. Já jsem jen chtěla...“

„Kdo to je, Kiz? Jestli o mně něco víš, tak určitě nepochybuješ, že dokážu udržet tajemství tak dlouho, dokud to nepřestane být tajemství.“

Riderová se před odpovědí odmlčela.

„Podle toho, co je mi známo, nezůstalo z toho člověka moc identifikovatelných částí – spadl ze sedmého patra na beton. Ale podle předběžného ohledání jde o George Thomase Irvinga. Věk čtyřicet šest let...“

„To jako Irvinga od Irvina Irvinga? Od radního Irvina Irvinga?“

„Od nepřítele losangeleské policie všeobecně, a detektiva Harryho Bosche zvlášť. Ano, je to přesně tenhle Irving. Lépe řečeno jeho syn a radní Irving si u náčelníka vydupal, že se vyšetřování musíš ujmout ty. Náčelník mu řekl, že to není problém.“

Bosch chvíli mlčel s otevřenými ústy.

„A proč chce Irving zrovna mě? Většinu své kariéry u policie a v politice se snaží ukončit tu moji.“

„Důvod neznám, Harry. Já jen vím, že chce tebe.“

„A kdy to vlastně dorazilo?“

„Hlášení přišlo dnes asi ve tři čtvrtě na šest ráno. Chápu to tak, že zatím není jasné, kdy se to přesně stalo.“

Bosch se podíval na hodinky. Případ byl přes tři hodiny starý. Na úmrtí to bylo docela hodně. Kdyby se rozhodl převzít vyšetřování, měl by hned na počátku nevýhodu.

„A co mám jako vyšetřovat?“ zeptal se. „Říkalas, že to byl skok z okna.“

„Původně na hlášení reagoval Hollywood a chtěli to uzavřít jako sebevraždu. Jenže pak dorazil radní a odmítl jim to podepsat. Proto si přeje tebe.“

„A je náčelníkovi známo, že mám s Irvingem nevyřízené účty, které...“

„Ano, to on ví. A taky je mu známo, že potřebuje v radě každý hlas, jestli nám ještě někdy má přiklepnout přesčasy.“

Bosch viděl, jak z oddělení vyšla na chodbu poručice Duvallová. Udělala gesto typu *Tady jsi!* a vyrazila k Harrymu.

„Zdá se, že se to právě dozvím oficiálně,“ řekl Bosch do telefonu. „Díky za avízo, Kiz. Vůbec mi nedává smysl, ale dík. A jestli se dozvíš ještě něco, tak se mi ozvi.“

„Hlavně bud' opatrný, Harry. Irving je starý, ale pořád má zuby.“

„To já vím.“

Bosch zaklapl telefon právě ve chvíli, kdy k němu došla Duvallová a podala mu kus papíru.

„Promiň, Harry, změna plánu. Musíte s Chuem zajet na tuhle adresu a převzít čerstvý případ.“

„O čem to mluvíš?“

Bosch se podíval na adresu. Byl to hotel Chateau Marmont.

„Rozkaz z kanceláře náčelníka. Máte s Chuem postupovat podle kódu tři a ujmout se jednoho vyšetřování. Víc toho nevím. Snad ještě to, že náčelník čeká přímo na místě.“

„A co ten případ, který jsi nám právě dala?“

„Ten zatím uložte k ledu. Chci, abyste na něm dělali, ale prozatím s ním vyčkejte.“

Ukázala na kus papíru v ruce.

„Priorita je teď tohle.“

„Víš to jistě, šéfová?“

„Samozřejmě že to vím jistě. Volal mi přímo náčelník a bude volat i tobě. Takže sežeň Chua a vyrazte.“

3

Během jízdy z centra po dálnici 101 měl Chu podle očekávání spoustu otázek. Dělal spolu už skoro dva roky a Bosch si za tu dobu zvykl, že Chu dává najevo nejistotu tím, že ze sebe nepřetržitě chrlí otázky, poznámky a postřehy. Obvykle mluvil o jedné věci, zatímco ve skutečnosti ho zajímala jiná. Někdy se nad ním Bosch slitoval a rovnou mu řekl, co chtěl mladý detektiv vědět. Jindy ho však nechal smažit ve vlastní šťávě tak dlouho, až to pro Chua začalo být nesnesitelné.

„Harry, tak co se sakra děje? Ráno jsme dostali jeden případ a teď nám oznamují, že máme další?“

„LAPD je polovojenská organizace, Chu. To znamená, že když ti někdo s vyšší hodností řekne, že máš něco udělat, tak to prostě uděláš. Tenhle rozkaz přišel přímo od náčelníka a my ho plníme. Takže tohle se děje. K té studené stopě se vrátíme později. Momentálně tu máme živý případ a ten musí mít prioritu.“

„Smrdí mi z toho politika.“

„Policajtika.“

„Policajtika? Co to je?“

„Prolínání policejní práce s politikou. Máme vyšetřit smrt syna radního Irvina Irvinga. Víš, kdo to je, že jo?“

„Jo, když jsem nastoupil k policii, dělal zástupce náčelníka. Pak odešel a kandidoval do rady města.“

„No, ale on neodešel dobrovolně. Vyštípali ho a do rady kandidoval proto, aby se mohl policii pomstít. Stručně a jasně řečeno žije

jen pro jedno – aby nakopal LAPD do zadku. A taky bys měl vědět, že ve své době měl obzvláštní pifku na mě. Párkrát jsme se dostali do křížku, jak se říká.“

„Ale proč potom chce, abys smrt jeho syna vyšetřoval ty?“

„To se velmi brzy dozvíme.“

„Co ti Duvallová o tom případě řekla? Je to sebevražda?“

„Neřekla mi nic. Dala mi jen tuhle adresu.“

Bosch se rozhodl, že nebude Chuovi sdělovat nic dalšího, co o případu ví. Mohl by tím totiž prozradit, že má v kanceláři policejního náčelníka zdroj. Prozatím se nechtěl o tuto informaci s Chuem dělit a také své obědy s Kiz Riderovou vždy držel v tajnosti.

„Trochu mě z toho jímá hrůza.“

Boschovi zazvonil telefon. Číslo volajícího bylo skryté, ale on přesto hovor přijal. Byl to policejní náčelník. Bosch ho znal dlouhé roky, a dokonce s ním v minulosti pracoval na pár případech. Náčelník se do čela LAPD vypracoval postupně, přičemž dlouhou dobu strávil i na oddělení loupeží a vražd, kde pracoval jako vyšetřovatel a poté supervizor. Policejním náčelníkem byl teprve dva roky a stále se těšil podpoře řadových policistů.

„Ahoj, Harry, tady je Marty. Kde zrovna jsi?“

„Jedeme po sto jedniče. Vyjeli jsme hned, když nám to oznámili.“

„Potřebuju to vyjasnit, než se o tom dozvedí novináři, což už nebude dlouho trvat. Není nutné dělat z toho ještě větší cirkus, než to je teď. Určitě už ti řekli, že obětí je syn radního Irvinga. A pan radní trval na tom, abych k případu povolal tebe.“

„Proč?“

„S důvody se mi bohužel nesevěřil. Víím, že jste spolu v minulosti hodně přišli do styku.“

„Jenže ne v dobrém. Co mi o tom případě dokážeš říct?“

„Moc toho není.“

Náčelník poskytl Boschovi stejný souhrn jako před chvílí Riderová a přihodil jen několik málo detailů.

„Kdo je tam z Hollywoodu?“

„Glanville se Solomonem.“

Bosch oba vyšetřovatele důvěrně znal z několika předchozích vyšetřování a z působení ve společných týmech. Oba prosluli tím, že měli těla stejně vypasená jako ega. Přezdívalo se jim Bedna a Sud a oni si tyhle přezdívky užívali. Okázale se oblékali a na malíčku nosili velké prsteny. Pokud však bylo Boschovi známo, byli oba schopnými detektivy. Takže pokud se tihle dva chystali uzavřít Irvingův případ jako sebevraždu, pak se s největší pravděpodobností nepletli.

„Budou pokračovat pod vaším velením,“ dodal náčelník. „Osobně jsem jim to nařídil.“

„Dobře, náčelníku.“

„Harry, potřebuju, abys dal do toho případu všechno. Je mi fuk, co jste si vy dva v minulosti provedli. Oprosti se od toho. Nemůžeme si dovolit, aby radní chodil a vykládal, že jsme se na to vybodli.“

„Rozumím.“

Bosch chvíli mlčel a přemýšlel, nač by se měl ještě zeptat.

„A kde je radní teď, náčelníku?“

„Držíme ho dole ve vestibulu.“

„Byl i v pokoji?“

„Nedal si to vymluvit. Dovolil jsem, ať si to tam prohlídne, aniž se čehokoliv dotkne, a pak jsme ho odvedli ven.“

„Tos neměl, Marty.“

Bosch věděl, že riskuje, když policejnímu náčelníkovi říká, že něco udělal špatně. A bylo úplně jedno, že spolu kdysi ohledávali těla.

„Ale zřejmě jsi neměl jinou možnost,“ dodal.

„Snaž se sem dorazit co nejdřív a průběžně mě informuj. A jestli se nebudeš moct spojit přímo se mnou, použij jako prostředníka poručici Riderovou.“

Náčelník však Boschovi nesdělil číslo na svůj mobil, které měl v telefonu blokováno. Bosch v tom viděl jasný signál: se starým kamarádem náčelníkem už osobně mluvit nebude. Jasně ovšem nebylo, co měl Bosch podle náčelníka s vyšetřováním udělat.

„Náčelníku,“ použil formální oslovení, aby bylo zřejmé, že se nehodlá odvolávat na staré přátelství, „jestli tam přijedu a bude to

sebevražda, prohlásím, že je to sebevražda. Jestli ti jde o něco jiného, sežeň si na to jiného člověka.“

„To je v pořádku, Harry. Jak to bude, tak to bude. Žádné machinace.“

„Víš to jistě? Takhle to Irving chce?“

„Takhle to chci já.“

„Rozumím.“

„Mimochodem, řekla už ti Duvallová o té tvé žádosti?“

„Jo, zmínila se mi.“

„Tlačil jsem na celých pět let, ale v komisi sedělo pár lidí, kterým se něco ve tvém spisu nelíbilo. Víc udělat nešlo, Harry.“

„Vážím si toho.“

„Fajn.“

Náčelník ukončil hovor. Bosch ještě ani nestihl pořádně zaklapnout telefon a Chu už ho zahrnul otázkami na obsah telefonátu. Harry mu ho v kostce tlumočil, zatímco sjížděl z dálnice na Sunset Boulevard, odkud zamířil na západ.

Chu poté přetavil popis telefonátu s náčelníkem v otázku, která ho dnes ráno zjevně trápila ze všeho nejvíc.

„A co Duvallová?“ zeptal se. „Řekneš mi někdy, co jste spolu probírali?“

Bosch začal dělat hloupého.

„Kde jsme co spolu probírali?“

„Nedělej ze mě blbce, Harry. Co ti řekla, když tě požádala, ať ješ tě zůstaneš u ní v kanceláři? Chce mě dostat z oddělení, že jo? Já jí taky nikdy neměl rád.“

Bosch neodolal pokušení. Jeho parták byl nenapravitelný škarohlíd a on si nemohl nechat ujít příležitost trochu ho popíchnout.

„Říkala, že by tě ráda šoupla jinam, ale chce tě nechat dál dělat vraždy. Na jižním oddělení se prý mají uvolnit nějaká místa a ona by s nimi ráda dohodla výměnu.“

„Ježíšikriste!“

Chu se nedávno přestěhoval do Pasadeny. Každodenní dojíždění na jižní oddělení by pro něj byl zlý sen.

„A cos jí na to řekl?“ zeptal se naléhavě. „Postavil ses za mě?“

„Jižní je slušná štace, člověče. Řekl jsem jí, že se tam za dva roky otrkáš. Všude jinde by ti to trvalo pět let.“

„Harry!“

Bosch se rozesmál. Bylo to příjemné uvolnění. Blížící se setkání s Irvingem na něj začínalo doléhat. Nedalo se mu vyhnout a on si nebyl jistý, jak se má při něm chovat.

„Děláš si ze mě prdel?“ zavřískal Chu, který teď seděl úplně otočený k Harrymu. „Děláš si ze mě prdel, sakra?“

„Ano, dělám si z tebe prdel, sakra. Takže se uklidni, Chu. Duvallová mi jenom řekla, že moje žádost prošla, jasný? Budeš to se mnou muset vydržet ještě dalšího tři a čtvrt roku.“

„No, to..., aha, tak to je dobrý, ne?“

„Ano, to je dobrý.“

Chu byl ještě příliš mladý, aby se musel zabývat věcmi, jako byl odchod do výslužby. Bosch před téměř deseti lety učinil nešťastné rozhodnutí, shrábl odstupné a odešel od policie. Po dvou letech života v civilu se však k policii vrátil v rámci Programu dobrovolného odkladu odchodu do výslužby, jehož cílem bylo umožnit zkušeným detektivům, aby zůstali u policie a dál dělali práci, kterou uměli nejlépe. V Boschově případě to bylo vyšetřování vražd. Recyklovali ho a podepsali s ním smlouvu na sedm let. Ne všichni v losangeleské policii však byli ze zmíněného programu nadšeni, zejména pak divizní detektivové, kteří doufali v postup na některé z prestižních míst na oddělení loupeží a vražd, které sídlilo v centru.

Vnitropolicejní směrnice umožňovaly jedno prodloužení smlouvy na dobu tří až pěti let. Po jejím uplynutí musel daný detektiv povinně a definitivně odejít do výslužby. Bosch požádal o prodloužení loni a vzhledem k byrokracii na oddělení musel čekat na rozhodnutí déle než rok, přičemž mu za tu dobu vypršel původní kontrakt. Během čekání byl Bosch celý nesvůj, protože věděl, že pokud se policejní komise rozhodne jeho smlouvu neprodloužit, mohou ho z oddělení okamžitě propustit. Zprávu, kterou mu dnes ráno sdělila Duvallová, proto pokládal za příznivou, ale na druhou stranu teď před sebou viděl konkrétní datum, kdy natrvalo přestane nosit policejní odznak. Dobrá zpráva tak v sobě obsahovala jistý nádech melancholie. Věděl, že až dostane od komise oficiální vyrozumění,

najde na něm i přesné datum, kdy bude policistou naposledy. Nedomyslel na to nemyslet. Jeho budoucnost měla jisté limity. Možná i on byl tak trochu škarohlíd.

Chu ho konečně přestal zasypávat otázkami a Bosch se ještě jednou pokusil na svůj odchod nemyslet. Přesunul se v myšlenkách k Irvinu Irvingovi. Radní strávil v losangeleské policii více než čtyřicet let, ale nikdy se nevypracoval až na samotný vrchol. Během své kariéry si připravoval půdu a nejvýhodnější pozici pro nástup do funkce náčelníka, ale pak ho smetla politická bouře. Pár let nato ho dokonce tehdejší náčelník – s Boschovým přispěním – vystrnadil z policie úplně. Zhrzený Irving pak kandidoval do městského zastupitelstva, uspěl ve volbách a předsevzal si, že se pomstí organizaci, kde tolik let usilovně pracoval. Zacházel přitom tak daleko, že automaticky hlasoval proti veškerým návrhům na zvýšení platů policistů a rozšiřování oddělení. Vždy jako první volal po nezávislém prošetření jakéhokoliv náznaku přestupku či porušení zákona některým z policistů. Zatím nejtvrdší ránu uštedřil policii loni, kdy se všemi deseti připojil k návrhu na seškrtnání policejního rozpočtu, který snížil částku určenou na přesčasy policistů o sto milionů dolarů. To zabořilo všechny policisty bez rozdílu hodnosti.

Bosch nepochyboval o tom, že nynější policejní náčelník uzavřel s Irvingem nějakou dohodu. Něco za něco. Ujme se případu výměnou za něco jiného. A přestože se nikdy nepokládal za politicky protřelého člověka, byl si naprosto jistý, že brzy přijde na to, jak se věci mají.

4

Hotel Chateau Marmont se nacházel na východním konci Sunset Strip. Byla to proslulá budova tyčící se na pozadí Hollywood Hills, která po desetiletí přitahovala filmové hvězdy, spisovatele, rock and rollové hudebníky a jejich doprovod. Bosch tento hotel během své kariéry několikrát navštívil, protože zde hledal svědky a podezřelé. Znal hotelový vestibul s odkrytými trámy ve stropě a věděl, jak jsou situována prostorná apartmá. Jiné hotely nabízely úžasný komfort a skvělé osobní služby. V Chateau Marmont nabízeli starosvětský šarm a nezájem o osobní záležitosti hostů. Většina hotelů měla ve všech veřejných prostorách skryté či neskrývané bezpečnostní kamery. V Chateau Marmont jich bylo málo. Pokud existovala nějaká věc, kterou hotel Chateau Marmont nabízel, zatímco ostatní hotely na Sunset Strip ji nabídnout nemohly, pak to bylo soukromí. Za jeho zdmi a vysokými živými ploty se rozprostíral ničím nerušený svět, v němž ti, kdo nechtěli být sledováni, sledováni nebyli. Tedy až do chvíle, kdy se stalo něco překérního nebo kdy chování určité osoby v soukromí přerostlo do veřejné sféry.

Hotel stál kousek za Laurel Canyon Boulevard, kde vykukoval zpoza hromady billboardů lemujících Sunset Strip. V noci ho označovala jednoduchá neonová cedule, na poměry Sunset Strip poměrně skromná, a za denního světla byl hotel ještě nenápadnější. Technicky vzato stál na Marmont Lane, která vybíhala ze Sunset Strip a vinula se kolem hotelu do kopců. Když se přiblížili k hotelu, viděl Bosch, že celou Marmont Lane blokují dočasné barikády.

Podél živého plotu u přední strany hotelu parkovaly dva hlídkové vozy a dvě auta novinářů. Bosch si z toho odvodil, že místo činu se nachází na západní straně nebo v zadní části hotelu. Zastavil za jedním černobílým hlídkovým vozem.

„Supi už jsou tady,“ prohlásil Chu a kývl na dodávky mediálních společností.

V tomto městě se nedalo udržet tajemství, tím méně tajemství tohoto typu. Vždycky se našel nějaký soused, hotelový host, policista nebo někdo ze soudní patologie, kdo chtěl udělat dojem na blondátou televizní reportérku. Zprávy se tu šířily rychle.

Vystoupili z auta a zamířili k zátarasům. Bosch kývl na jednoho uniformovaného policistu a odvedl ho stranou od dvou televizních štábů, aby spolu mohli mluvit o samotě.

„Kde to je?“ zeptal se ho.

Policista vypadal, jako by měl odslouženo nejméně deset let. Na košili měl jmenovku s nápisem RAMPONE.

„Máme tu dvě místa činu,“ ohlásil. „Tadyhle vzadu je pleskanec. A nahoře je pokoj, ve kterém byl ubytovaný. Nejvyšší patro, pokoj sedmdesát devět.“

U policistů bylo běžným zvykem co nejvíce odlidšťovat hrůzy, které jejich práce přinášela. Lidem, kteří vyskočili z okna, se například říkalo „pleskanci“.

Bosch si nechal vysílačku v autě. Kývl tedy na mikrofon na Ramponeově rameni.

„Zjistěte, kde jsou Glanville se Solomonem.“

Rampone naklonil hlavu k ramenu a stiskl tlačítko. Zanedlouho už Boschovi hlásil, že původní vyšetřovací tým se nachází v pokoji sedmdesát devět.

„Dobrá, řekněte jim, ať tam zůstanou. Prohlédneme si dolní místo činu a pak vyrazíme nahoru.“

Vrátil se do auta, vytáhl z nabíječky vysílačku, obešel s Chuem zátaras a společně zamířili po chodníku k hotelu.

„Harry, chceš, abych vyjel nahoru a promluvil si s těmi chlapy?“ nabídl se Chu.

„Ne, vždycky musíš začít u těla a teprve pak se dívat dál. Vždycky.“

Chu byl zvyklý vyšetřovat vychladlé případy, kde nikdy žádné místo činu neexistovalo. Jen vyšetřovací zprávy. Kromě toho mu nedělal dobře pohled na mrtvoly. I proto dal přednost práci na oddělení otevřených nevyřešených případů. Žádné čerstvé vraždy, žádné mrtvoly, žádné pitvy. Tentokrát to však mělo být jinak.

Marmont Lane byla úzká ulice se strmým stoupáním. Místo činu se nacházelo na severozápadním rohu hotelu. Kriminalisté zakryli místo dopadu stříškou, aby ho uchránili před objektivy novinářů ve vrtulnicích a zvědavými sousedy v domech ve svahu za hotelem.

Než Bosch vstoupil pod stříšku, podíval se nahoru a prohlédl si boční stranu hotelu. Úplně nahoře spatřil muže v obleku, který se vykláněl přes parapet balkonu. Usoudil, že je to Glanville nebo Solomon.

Vstoupil pod stříšku a spatřil hemžící se houf kriminalistů, patologů a policejních fotografů. Uprostřed toho všeho stál Gabriel Van Atta, jehož Bosch znal už mnoho let. Van Atta pracoval pětadvacet let v losangeleské policii jako ohledávací technik a supervizor, načež od policie odešel a přijal místo na soudní patologii. Dnes pobíral mzdu i důchod a stále ohledával místa činu. Bosch to pokládal za štěstí. Věděl, že Van Atta nebude dělat žádné cavyky. Že mu řekne přesně to, co si myslí.

Bosch a Chu nyní stáli pod stříškou, ale dosud se drželi stranou. Místo činu teď patřilo technikům. Bosch poznal, že technici už tělo po pádu otočili a že jsou s ohledáváním daleko. Zanedlouho tělo naloží a odvezou do ústavu soudního lékařství. Bosche to štvalo, ale byla to nutná daň za to, že k případu přijeli tak pozdě.

Strašlivý rozsah zranění způsobených volným pádem ze sedmého podlaží teď měli Bosch s Chuem přímo před očima. Harry téměř cítil, jak se jeho parťákoví při pohledu na mrtvolu obrací žaludek. Rozhodl se, že ho nebude trápit.

„Víš co? Já to tu vyřídím a sejdem se nahoře.“

„Vážně?“

„Vážně. Ale pitvě se nevyhneš.“

„Platí, Harry.“

Jejich rozhovor upoutal Van Attovu pozornost.

„Harry B.“ oslovil Bosche. „Myslel jsem si, že ještě děláš na studených případech.“

„Tohle je speciální zakázka, Gabe. Můžu?“

Ukázal na místo dopadu. Van Atta ho gestem vyzval, ať jde blíž. Zatímco se Chu vytratil zpod stříšky, Bosch si vzal ze zásobníku pápírové návleky a nasadil si je na boty. Natáhl si i gumové rukavice a cestou k mrtvole si dával pozor, aby nešlápl do sražené krve na chodníku. Došel k místu dopadu a podřepil nad ostatky George Thomase Irvinga.

Smrt sebere člověku všechno včetně důstojnosti. Georgeovo nahé a potlučené tělo obklopovali ze všech stran technici, kteří se na ně dívali jako na práci. Georgeova tělesná schránka se změnila v pouhý potrháný kožovitý obal, který obsahuje rozdrčené kosti, orgány a cévy. Krvácel ze všech přirozených tělesných otvorů a také z mnoha nových, které se na jeho těle vytvořily při dopadu na dlažbu. Roztříštěná lebka ohavně zdeformovala jeho hlavu i obličej, které vypadaly jako obraz v pokřiveném zrcadle. Levé oko mu vypadlo z důlku a schlíple viselo na tváři. Hrudník se mu při dopadu rozdrtil a z kůže mu trčelo několik dislokovaných žeber a klíční kost.

Bosch si tělo bez mrknutí oka prohlížel a hledal cokoliv neobvyklého na výjevu, který byl naprosto obvyklý. Prohledal vnitřní stranu paží, aby odhalil případné vpichy, a zkontroloval, zda mrtvému pod nehty neuvízl cizorodý materiál.

„Dorazil jsem pozdě,“ prohlásil. „Měl bych něco vědět?“

„Myslím, že oběť dopadla obličejem na zem, což je velmi nezvyklé, dokonce i u sebevraždy,“ prohlásil Van Atta. „A taky tě chci upozornit na něco dalšího.“

Ukázal na pravou paži oběti a pak i na levou – obě byly rozplácené v tratolišti krve.

„V obou pažích má zlomené všechny kosti, Harry. Nebo spíš roztrštěné. Jenže tu nemáme žádné otevřené zlomeniny – žádné porušení kůže.“

„A o čem to svědčí?“

„Musel nastat jeden ze dvou extrémů. Buď to s tím skokem z okna myslel doopravdy vážně, takže při letu ani nevystrčil ruce

před sebe, aby utlumil pád. Kdyby byl ruce vystrčil, došlo by k dislokaci kostí a otevřeným zlomeninám. Což se nestalo.“

„A druhý extrém?“

„Druhým extrémem je možnost, že ty ruce před sebe nevystrčil proto, že nebyl v době dopadu při vědomí.“

„Jako že ho někdo vyhodil.“

„Jo, nebo spíš že spadl. Budeme muset provést modelování vzdálenosti, ale tohle vypadá, že letěl přímo dolů. Kdyby ho někdo postrčil nebo vyhodil, jak říkáš, tak by podle mě dopadl o pár čísel dál od budovy.“

„Rozumím. A co čas úmrtí?“

„Změřili jsme teplotu jater a provedli výpočty. Není to ještě oficiální, ale myslíme si, že smrt nastala mezi čtvrtou a pátou.“

„Takže tady na chodníku ležel hodinu nebo ještě dýl, než si ho někdo všiml.“

„Mohlo se to stát. Při pitvě se pokusíme dobu úmrtí zpřesnit. Můžeme ho už naložit?“

„Jestli pro mě dneska víc informací nemáš, tak ano, můžete ho odvézt.“

O pár minut později zamířil Bosch ke vjezdu do hotelové garáže. Na kočičích hlavách opodál stál černý Lincoln Town Car s naprázdno puštěným motorem. Služební vůz radního Irvinga. Když Bosch procházel kolem, spatřil za volantem mladšího řidiče a na vedlejším sedadle staršího muže v obleku. Zadní sedadlo vypadalo prázdné, ale přes kouřové sklo se to dalo jen těžko poznat.

Harry vyšel po schodech do dalšího patra, kde se nacházela recepce a hlavní vestibul.

Většina hostů ubytovaných v hotelu Chateau Marmont byli noční tvorové. Vestibul byl liduprázdný s výjimkou Irvina Irvinga, který seděl sám na pohovce a k uchu měl přitisknutý mobilní telefon. Když si všiml, že k němu kráčí Bosch, rychle ukončil hovor a ukázal na pohovku přímo naproti sobě. Harry doufal, že bude moci zůstat stát, a udržet si tak dynamiku, ale toto byla situace, kdy byl ochoten se podvolit. Posadil se a vytáhl ze zadní kapsy zápisník.

„Detektive Boschi,“ oslovil ho Irving. „Díky, že jste přijel.“

„Neměl jsem na vybranou, pane radní.“

„To asi ne.“

„Za prvé bych vám chtěl vyjádřit soustrast nad ztrátou syna. A za druhé bych chtěl vědět, proč mě tady chcete.“

Irving přikývl a pohlédl z jednoho vysokého okna ve vestibulu. Pod palmami, deštníky a terasovými ohřívači se tam rozprostírala zahradní restaurace. Také ona byla kromě personálu prázdná.

„Mám dojem, že tady před polednem nikdo nevstává,“ prohodil Irving.

Bosch nereagoval. Čekal na odpověď na svoji otázku. Irvingovým nejvýraznějším fyzickým rysem byla vždy oholená a lesklá hlava. Udržoval si tuhle image dávno předtím, než přišla do módy. V losangeleské policii míval přezdívku „pan Čistý“ – kvůli tomuto vzezření a také proto, že právě on měl čistit politický a sociální svinčík, který v této silně ozbrojené a silně zpolitizované instituci vznikl docela běžně.

Dnes však Irving vypadal velmi sešle. Kůži měl popelavou a povislou a vypadal starší, než skutečně byl.

„Vždycky jsem slyšel, že ztráta dítěte přináší vůbec největší bolest,“ prohlásil. „Ted' vím, že je to pravda. Nezáleží na věku ani na okolnostech..., taková věc se prostě nemá stát. Vymyká se to přirozenému řádu věcí.“

Na to Bosch neměl co říct. Seděl už s mnoha rodiči mrtvých dětí, takže věděl, že se slovy radního Irvinga nelze ani v nejmenším polemizovat. Irving měl sklopenou hlavu a oči zabodnuté do okrasného vzoru koberečku před sebou.

„Pracuju pro tohle město v té či oné funkci už přes padesát let,“ pokračoval. „A ted' tady sedím a nemůžu v něm věřit živé duši. Proto jsem se obrátil na muže, kterého jsem se v minulosti snažil zničit. Proč? Vlastně ani sám nevím. Snad to bylo proto, že v našich šarvátkách bylo něco férového. A ve vás taky. Nelíbil jste se mi vy ani vaše metody, ale respektoval jsem vás.“

Konečně zvedl hlavu a pohlédl na Bosche.

„Chci, abyste mi řekl, co se mému synovi stalo, detektive Boschi. Chci znát pravdu a vám snad můžu věřit, že mi ji poskytnete.“

„Nehledě na to, koho zabolí?“